

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/43/2021
Identifikačné číslo spisu: 1112231166
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1112231166.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu JUDr. Václava Sosnu, so sídlom Námestie slobody 2, 909 01 Skalica, správcu konkurznej podstaty úpadcu GASTROTOP a.s., Moravská 898, 908 48 Kopčany, IČO: 36 228 931, zastúpeného JUDr. Jurajom Dragúnom, usadeným euroadvokátom so sídlom Pod hájkom 1436/35, 909 01 Skalica, IČO: 51 829 452, proti žalovanému Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00 686 930, o zaplatenie 4.046,58 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31Cb/9/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. decembra 2020, č. k. 2Cob/184/2019-193, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 18.06.2019, č. k. 31Cb/9/2013-151, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.046,58 Eur, úrok z omeškania 9,25 % p.a., zo sumy 4.046,58 Eur od 01.10.2011 až do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou Okresnému súdu Bratislava I dňa 24.09.2012 domáhal, aby žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 4.046,58 Eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca je správcou konkurznej podstaty úpadcu GASTROTOP a.s. Žalovaným je banka, ktorá spravovala finančné prostriedky patriace do konkurznej podstaty uvedeného úpadcu.

3. Žalobca uviedol, že Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 12.02.2009, č. k. 31K/22/2008-409

rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka GASTROTOP a.s., Moravská 898, 908 48 Kopčany, IČO: 36 228 931. Súčasne súd rozhodol, že ustanovuje do funkcie správcu JUDr. Václava Sosnu, so sídlom kancelárie Nám. slobody 2, 909 01 Skalica. Uvedené uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 33B dňa 18.02.2009.

4. S poukazom na § 44 a § 48 zákona č. 7/2005 Z.z., o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“) žalobca uviedol, že ako správca v rámci výkonu svojej činnosti zabezpečil vyhotovenie a zverejnenie súpisu majetku úpadcu (súpis všeobecnej podstaty), ktorý bol zverejnený v Obchodnom vestníku č. 60/09 dňa 27.03.2009, a ktorého súčasťou je pohľadávka z účtu alebo inej formy vkladu - číslo účtu (názov a forma vkladu): XXXXXXXXXXXX/XXXX, bežný účet, zostatková suma: 6.327,07 Eur, mena: Eur, banka (alebo iná inštitúcia): Tatra banka, a.s., súpisová hodnota majetku (aj mena): 6.327,07 Eur. Dňa 30. augusta 2011 vykonal správca podrobnú kontrolu stavu a pohybov na vyššie uvedenom účte. Vykonanou kontrolou správca zistil, že dňa 23.09.2010 bola z uvedeného účtu neoprávnené odúčtovaná suma 5.211 Eur. Po zistení tejto nezrovnalosti správca požiadal banku, aby vykonala vrátenie neoprávnené odúčtovanej sumy späť na uvedený účet. Banka však vrátenie neoprávnené odúčtovaných peňažných prostriedkov odmietla a uviedla, že dňa 30.06.2010 bola na účet vrátená suma 184,75 Eur a dňa 13.10.2011 suma 979,87 Eur. K dňu podania žaloby tak správca evidoval vrátenie finančných prostriedkov v sume 1.164,62 Eur. V dôsledku neoprávneného postupu banky preto správca eviduje voči banke pohľadávku vo výške 4.046,58 Eur. Správca v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že podľa § 76 ZoKR len čo je majetok zapísaný do súpisu, iná osoba ako správca nesmie majetok previesť, dlhodobo prenajať, zriadiť na ňom právo k cudzej veci alebo inak zmenšiť jeho hodnotu alebo likviditu. Táto zásada sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na majetok, ktorý bol na účte: XXXXXXXXXXXX/XXXX. Zápis tohto majetku do súpisu bol zverejnený 27.03.2009, a napriek tomu banka bez súhlasu správcu z tohto účtu neoprávnené odúčtovala peňažné prostriedky a odmietla svoje pochybenie podľa žalobcu napraviť.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2, § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 420 ods. 1, § 442 Občianskeho zákonníka a § 44 ods. 1, § 48, § 76 ods. 1 ZoKR. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody vo výške 4.046,58 Eur, ku ktorej došlo odúčtovaním finančných prostriedkov z účtu úpadcu po vyhlásení konkurzu, ktoré žalovaný previedol na účet súdneho exekútora v dôsledku doručenia exekučného príkazu. Žiadosťou zo dňa 30.08.2011, opätovne predžalobnou výzvou zo dňa 22.09.2011 si žalobca uplatnil nárok na vrátenie finančných prostriedkov z titulu náhrady škody u žalovaného.

6. Podľa súdu prvej inštancie v predmetnej veci bola sporná pasívna vecná legitimácia (keď žalovaný tvrdil, že predmetnú náhradu škody si mal žalobca uplatniť u súdneho exekútora), neexistencia predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu (protiprávny úkon) a vznik škody. V neposlednom rade, súd musel preskúmať aj námietku premlčania vznesenú žalovaným.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že ak v čase vyhlásenia konkurzu prebieha exekúcia, táto sa zo zákona vyhlásením konkurzu zastavuje, pričom akékoľvek prípadné ďalšie úkony urobené exekútorom sú bez právnych účinkov, pričom sa na ne hľadí, akoby vôbec neboli urobené. Keby bolo i po vyhlásení konkurzu možné, aby sa jednotliví veritelia nezávisle na sebe separátne uspokojovali prostredníctvom exekúcie na majetok podstaty, rozplynula by sa po čase celá konkurzná podstata a na pomerné uspokojovanie jednotlivých veriteľov by nič nezostalo. Poslednú exekúciu na majetok úpadcu je možné po práve vykonať v deň vyhlásenia konkurzu ešte pred tým, ako nastanú účinky vyhlásenia konkurzu (§ 13 ods. 5 ZoKR). Od okamihu, kedy nastanú účinky vyhlásenia konkurzu, až do zrušenia konkurzu, nie je možné vykonať akúkoľvek exekúciu na majetok konkurznej podstaty. Pokiaľ by po vyhlásení konkurzu napriek tomu došlo nedopatrením k vykonaniu exekúcie napr. podľa exekučného príkazu na prikázanie pohľadávky na peňažné prostriedky úpadcu vedených na účte v banke, podľa konajúceho súdu musí byť do podstaty vydané uslé plnenie, pretože po vyhlásení konkurzu právo na oddelené uspokojenie z majetku podstaty nemôže vzniknúť. Postavenie jednotlivých veriteľov k výťažku zo speňaženej konkurznej podstaty určenej k rozdeleniu medzi veriteľov, je takto zakonzervované k okamžiku vyhlásenia konkurzu. Žiadny z veriteľov tak nemôže po vyhlásení konkurzu „predbehnúť“

ostatných veriteľov svojim novým získaným právom na oddelené uspokojenie (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2007, sp. zn. 4Obo/289/2006).

8. Okresný súd Bratislava I poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že predmetná pohľadávka vedená na účte úpadcu v banke žalovaného patrila do konkurznej podstaty, bola súčasťou súpisu majetku. Napriek vyhlásenému konkurzu konajúci súd z vykonaného dokazovania zistil, že tieto banka neoprávnene odúčtovala v rozpore so ZoKR, keďže s predmetnými finančnými prostriedkami bol oprávnený nakladať už len správca úpadcu, čo vyplýva z ustanovení § 44, § 48 ZoKR. Týmto neoprávneným postupom žalovaného podľa okresného súdu vznikla škoda odúčtovaním finančných prostriedkov z bankového účtu úpadcu vo výške 4.046,58 Eur, čím bol v tomto rozsahu v rozpore so zákonom zmenšený majetok úpadcu, ktorý podlieha konkurzu. S ohľadom na materiálnu publicitu Obchodného vestníka a deň zverejnenia vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu, je zrejmé, že žalovaný mal vedomosť o prebiehajúcom konkurze na majetok úpadcu, a preto napriek doručenému príkazu na začatie exekúcie a exekučnému príkazu zo strany súdneho exekútora mal postupovať v zmysle ustanovení § 44 a § 48 ZoKR a nenakladať neoprávnene s pohľadávkou úpadcu odúčtovaním týchto finančných prostriedkov na účet súdneho exekútora. Zákonná úprava podľa okresného súdu neukladá správcovi povinnosť oznamovať skutočnosť, že na majetok dlžníka bol vyhlásený konkurz súdному exekútorovi a bankám, nakoľko zverejnením tejto skutočnosti v Obchodnom vestníku je dostatočne zabezpečená publicita tohto rozhodnutia.

9. Prvoinštančný súd zdôraznil, že je v záujme bánk a súdnych exekútorov sledovať Obchodný vestník u osôb, ktorým vedú bankové produkty, alebo voči ktorým vedú exekučné konania. Uvedené konštatovanie však nevylučuje postup žalovaného, ktorým by si uplatnil nárok voči ďalšiemu zodpovednostnému subjektu. Súd prvej inštancie na základe uvedeného dospel k záveru, že pasívna vecná legitímácia žalovaného je daná.

10. K námietke premlčania okresný súd uviedol, že dňa 23.09.2010 bola z uvedeného účtu žalovaným odúčtovaná suma 5.211,20 Eur na účet súdneho exekútora v nadväznosti na vydaný Exekučný príkaz č. k. EX 74/09-26. Žalobca tvrdil, že nemal k dispozícii internetbanking, preto najskorší možný dátum, kedy sa mohol dozvedieť o odúčtovaní finančných prostriedkov bol dňa 01.10.2010. Správca vykonal kontrolu stavu účtu dňa 30.08.2011 a dňa 24.09.2012 podal žalobu na súd. Za rozhodujúci deň považoval konajúci súd deň, kedy sa správca mohol skutočne dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný ju nahradiť podľa § 398 Obchodného zákonníka. Samotný žalovaný tvrdil, že sa túto skutočnosť mohol dozvedieť z výpisu účtu, žalovaný v tomto smere dodal, že ten sa najskôr zaslala prvý deň nasledujúceho mesiaca, a preto prvoinštančný súd ustálil, že deň 01.10.2010 je dňom, kedy sa správca úpadcu mohol o vzniknutej škode dozvedieť a konajúci súd uzavrel, že námietka premlčania žalovaného nie je dôvodná.

11. Súd prvej inštancie v časti úroku z omeškania uplatneného v žalobnom petite žalobcovi vyhovel a priznal mu právo na zaplatenie úroku z omeškania, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Samotnú výšku úroku súd určil v súlade s platnou úrokovou sadzbou Európskej centrálnej banky v rozhodnom čase z tejto sumy až odo dňa nasledujúceho po dni lehoty splatnosti, teda od 01.10.2011 do zaplatenia. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu predstavovala 1,50 % ročne v zmysle ustanovenia § 3 Nariadenia vlády v znení účinnom k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu predstavoval 9,50 % ročný úrok z omeškania z predmetnej istiny. S ohľadom na zásadu ne eat ultra petita priznal súd úrok z omeškania vo výške 9,25 % p.a., z predmetnej sumy, tak ako požadoval žalobca.

12. Výrok o trovách prvoinštančného konania sa zakladá podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

13. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 01.12.2020, č. k. 2Cob/184/2019-193 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

14. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd s poukazom na § 388 C.s.p. uviedol, že súd prvej inštancie

na základe správne zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že vecne pasívne legitimovaným subjektom je žalovaný.

15. Odvolací súd s odkazom na § 44 ods. 1 a § 48 ZoKR zdôraznil, že hmotnoprávnym účinkom vyhlásenia konkurzu je skutočnosť, že oprávnenie nakladať s majetkom, ktorý podlieha konkurzu prechádza na správcu. Jedným z procesnoprávných účinkov je, že konanie o výkon rozhodnutia a exekučné konanie, ktoré začali pred vyhlásením konkurzu, sa vyhlásením konkurzu ex lege zastavujú. Na majetok podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie.

16. V prejednávanej spore považoval odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že exekučný príkaz bol vydaný po vyhlásení konkurzu, teda v rozpore s § 48 ZoKR. Keďže však došlo k situácii, že po vyhlásení konkurzu banka realizovala exekučný príkaz na prikázanie pohľadávky na peňažné prostriedky úpadcu vedené na účte v banke, toto plnenie musí byť vydané do podstaty. Subjektom, ktorý je povinný vydať ušlé plnenie nie je podľa odvolacieho súdu žalovaný ako banka titulom zodpovednosti za škodu, ale subjekt, ktorý ušlé plnenie prijal. Na podporu svojho tvrdenia odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2007, sp. zn. 4Obo/289/2006, ktoré je aplikovateľné na prejednávaný spor, keďže počas konkurzu došlo na základe exekučného príkazu k odpísaniu peňažných prostriedkov z účtu úpadcu, t. j. peňažných prostriedkov patriacich do podstaty a preto priamo zo zákona vyplýva správcovi konkurznej podstaty povinnosť vymáhať do podstaty ušlé plnenie. Toto plnenie treba však podľa odvolacieho súdu vymáhať voči osobám, ktoré plnenie na úkor ostatných veriteľov prijali. Právnym titulom je vydanie peňažných prostriedkov do podstaty podľa príslušných ustanovení ZoKR, pričom peňažné plnenie musí vydať ten, kto neoprávnené plnenie prijal.

17. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 2 v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C.s.p.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. 1. 202 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C.s.p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú dovolací súd doposiaľ neriešil vôbec (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.).

19. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) konštatoval, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní nesprávne vyriešil niektoré rozhodujúce právne otázky a niektorými právnymi otázkami sa pri svojom rozhodovaní náležite nezaoberal. V prípade rozhodovania súdu vo vyššie uvedenej veci rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo podľa dovolateľa od vyriešenia týchto základných právnych otázok:

1. otázka zodpovednosti banky za škodu spôsobenú nesprávnym postupom banky pri prevode peňažných prostriedkov podliehajúcich konkurzu po vyhlásení konkurzu,
2. otázka, či je banka po vyhlásení konkurzu oprávnená odpísať z bežného účtu peňažné prostriedky podliehajúce konkurzu na základe nulitného exekučného príkazu vydaného po vyhlásení konkurzu, a
 - a. otázka aké právne účinky majú rozhodnutia súdneho exekútora v exekučnom konaní na majetok dlžníka, na ktorého bol pred začatím exekúcie vyhlásený konkurz;
 - b. otázka, či je banka povinná konať na základe nulitného rozhodnutie exekútora, ktoré je ex lege bez právnych účinkov.
3. otázka, či je banka pasívne legitimovaná v konaní o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom banky na majetku podliehajúcim konkurzu (na peňažných prostriedkoch na bežnom účte).

20. Nesprávnosť záverov odvolacieho súdu podľa dovolateľa vyplýva zo skutočnosti, že podľa platnej právnej úpravy platí, že ak v čase vyhlásenia konkurzu prebieha exekúcia, táto sa zo zákona vyhlásením konkurzu zastavuje. Akékoľvek prípadné ďalšie úkony urobené exekútorom po vyhlásení konkurzu sú bez právnych účinkov, pričom sa na ne hľadí, akoby vôbec neboli urobené. Preto, ak žalovaný konal na základe rozhodnutia súdneho exekútora, ktoré nemalo žiadne právne účinky, konal podľa žalobcu v

rozpore so zákonom, a to najmä ustanoveniami § 44 a § 48 ZoKR. V dôsledku tohto nezákonného postupu žalovaného mala vzniknúť škoda na majetkovej podstate úpadcu GASTROTOP, a.s., z ktorého dôvodu je žalovaná banka v predmetnom prípade pasívne vecne legítimovaná v konaní o náhrade škody spôsobenej jej nezákonným postupom.

21. Dovolateľ je názoru, že konajúci súd nesprávne vyhodnotil právnu otázku nároku na náhradu škody spôsobenej bankou neoprávneným prevodom peňažných prostriedkov z bežného účtu a osobitne otázku nároku správcu (žalobcu) na náhradu škody voči banke (žalovanému) za porušenie povinnosti banky pri správe peňažných prostriedkov na bežnom účte podliehajúcich konkurzu. Žalovaný podľa dovolateľa porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď bez príkazu žalobcu a bez existencie iného reálneho právneho dôvodu uskutočnil prevod peňažných prostriedkov tretej osobe. Žalovaná banka nesprávnym postupom zmenšila množstvo finančných prostriedkov na bežnom účte a tým spôsobila žalobcovi škodu vo výške žalovanej sumy, za ktorú žalovaná banka zodpovedá. Odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní otázkou povinnosti žalovanej banky postupovať v súlade so zmluvou o bežnom účte a s ustanoveniami § 708 a nasl. Obchodného zákonníka podľa dovolateľa nezaoberal a v dôsledku toho opomenul, že banka nesmie konať v rozpore s príkazom majiteľa účtu a nesmie s prostriedkami na bežnom účte nakladať svojvoľne a bez právneho dôvodu.

22. Odvolací súd ďalej podľa dovolateľa nesprávne vyhodnotil právnu otázku účinkov exekučného príkazu vydaného po vyhlásení konkurzu a opomenul zásadu priority konkurzu (ako zákonnej formy kolektívneho uspokojovania veriteľov) pred exekúciou (ako individuálnym uspokojovaním veriteľa) a súčasne súd nesprávne vyhodnotil právnu otázku dôsledkov nulitého exekučného príkazu. Dovolateľ zdôraznil, že žalovaný porušil svoje povinnosti tým, že opomenul skutočnosť, že po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu sa ex lege zastavujú všetky exekučné konania na majetok úpadcu a preto po vyhlásení konkurzu nemožno uspokojovať individuálne nároky veriteľov v exekučnom konaní. Napriek tomu žalovaný podľa žalobcu vykonal na základe nulitého exekučného príkazu prevod z bežného účtu a žalovaný týmto postupom zmenšil množstvo finančných prostriedkov na bežnom účte a tým spôsobil žalobcovi škodu vo výške žalovanej sumy, za ktorú žalovaná banka zodpovedá. Žalobca dodal, že s ohľadom na materiálnu publicitu Obchodného vestníka a deň zverejnenia vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu, a žiadosť o súčinnosť, ktorú správca doručil žalovanej banke po vyhlásení konkurzu, je nepochybné, že žalovaná banka mala vedomosť o prebiehajúcim konkurze na majetok úpadcu, a preto napriek doručenému exekučnému príkazu zo strany súdneho exekútora nemala žalovaná banka nakladať neoprávnené s peňažnými prostriedkami úpadcu odúčtovaním týchto peňažných prostriedkov na účet súdneho exekútora.

23. Nesprávne vyhodnotenie konajúcim súdom vzhladol dovolateľ aj v súvislosti s právnou otázkou pasívnej legítimácie žalovanej banky ako pôvodcu vzniknutej škody, ktorá podľa žalobcu za vzniknutú škodu zodpovedá v plnom rozsahu a žalovaná banka je týmto pasívne legítimovaná v konaní o náhradu škody.

24. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v preskúmvanej veci vidí dovolateľ v tom, že odvolací súd sa nijako nevysporiadal s otázkou, že pri rovnakom zistenom skutkovom stave a pri právnom hodnotení vychádzajúcim z rovnakého judikátu, súd prvej inštancie žalobe vyhovel a odvolací súd žalobu zamietol.

25. Žalobca je názoru, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s rozhodujúcimi otázkami a s jeho argumentmi, pričom vychádzal jednostranne iba z tvrdení žalovaného. Na dôležité otázky a argumenty žalobcu však odvolací súd náležite odpovede nedal. Odvolací súd sa presvedčivým spôsobom nemal vysporiadať so skutočnosťou, že žalovaná banka konala protiprávne a bez náležitej odbornej starostlivosti, keď konala po vyhlásení konkurzu na základe exekučného príkazu, vydaného počas konkurzného konania, teda konala na základe podkladu, ktorý je bez právnych účinkov, pričom sa naň hľadí, akoby vôbec nebol urobený.

26. Odvolací súd zároveň podľa dovolateľa nijako nevysvetlil, na základe akých skutočností a zákonných

ustanovení by v danom prípade nemala byť pasívne legitimovaná žalovaná banka (ktorá bola primárnym pôvodcom vzniku škodu na majetku žalobcu) a prečo odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávacom prípade môže byť pasívne legitimovaný iba súdny exekútor a oprávnený, v prospech ktorého sa exekúcia na majetok podliehajúci konkurzu vykonáva. Záver odvolacieho súdu o absencii pasívnej legitimácie žalovanej banky však z obsahu a ani z celkového kontextu judikátu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obo/289/2006, nevyplýva. V uvedenom judikáte sa podľa žalobcu neriešila otázka pasívnej legitimácie banky v prípadoch týkajúcich sa nárokov na náhradu škody spôsobenej nesprávnym postupom banky. Uvedený judikát sa netýkal ani nároku na náhradu škody, ale nároku na vrátenie majetku do konkurznej podstaty. Predmetný judikát sa teda týkal celkom iného právneho nároku a jeho význam bol predovšetkým v právnom hodnotení nulitnej povahy exekučných príkazov vydaných po vyhlásení konkurzu. V tomto zmysle na tento judikát poukazoval aj súd prvej inštancie. Odvolací súd sa podľa žalobcu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou žalobcu a ani s právnym hodnotením veci súdom prvej inštancie.

27. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je preto podľa názoru dovolateľa nepresvedčivé a vnútorne rozporné. Vzhľadom na uvedené vady odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalobca konštatoval, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a takýmto postupom súdu mu bolo odopreté právo na prístup k súdu a právo na súdnu ochranu.

28. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

29. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu prioritne uviedol, že dovolateľ nenaformuloval dovolacie otázky dostatočne určito na to, aby zodpovedaním na ne bolo možné zvrátiť napadnutý rozsudok.

30. Otázku č. 1. naformuloval dovolateľ ako „otázku zodpovednosti banky za škodu spôsobenú nesprávnym postupom banky pri prevode peňažných prostriedkov podliehajúcich konkurzu po vyhlásení konkurzu.“ V tejto otázke podľa žalovaného je podsunuté, že postup banky (žalovaného) bol nesprávny, pričom tento záver je svojvoľný, nesprávny a nie je formulovaný ako dovolacia otázka. Žalovaný má za to, že takýto postup pri formulovaní dovolacej otázky je neprípustný. Okrem toho otázka úplne opomína, že nárok, ktorého sa má žalobca správne domáhať je nárok na vydanie plnenia do podstaty a nie náhrada škody. Právnym titulom je totiž vydanie peňažných prostriedkov do podstaty podľa príslušných ustanovení ZoKR, pričom peňažné plnenie musí vydať ten, kto neoprávnené plnenie prijal. V tej súvislosti je potom otázka pasívnej legitimácie na náhradu škody podľa žalovaného bezpredmetná.

31. V otázke č. 2 podľa žalovaného je opätovne nesprávne dovolaciemu súdu podsunuté, že rozhodnutie súdneho exekútora je nulité, pričom aj tento záver je podľa žalovaného svojvoľný, nesprávny a nie je formulovaný ako dovolacia otázka. Žalovaný v súvislosti s touto otázkou dal do pozornosti, že Rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb (Všeobecné obchodné podmienky žalobcu) ako aj zákon o platobných službách umožňuje poskytovateľovi platobných služieb odpísať finančné prostriedky z platobného účtu aj bez predloženia platobného príkazu na základe exekučného príkazu.

32. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je preto podľa žalovaného správne, precízne odôvodnené a presvedčivé. Podstata argumentácie odvolacieho súdu je uvedená v bodoch 24. - 30. jeho odôvodnenia. To, že s argumentáciou odvolacieho súdu žalobca nesúhlasí, podľa žalovaného nie je dôvodom jej nesprávnosti. Nie je ani úlohou súdu vysporiadať sa v rozhodnutí o odvolaní so všetkým čo žalobca tvrdí, súd sa vysporiadal so všetkými skutkovými ako aj právnymi argumentami, ktoré boli relevantné, dôležité a potrebné pre jeho rozhodnutie.

33. Záverom vyjadrenia žalovaný s poukazom na § 48 ZoKR dodal, že toto ustanovenie neukladá žalovanému žiadnu povinnosť, a preto nemôže byť ani žiadne konanie žalovaného (banky, ktorá bola v pozícii poddlžníka pri prikázaní pohľadávky z účtu v banke) spojené s porušením zákonnej povinnosti vyplývajúcej z tohto ustanovenia. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že v zmysle čl. 13 ods. 1 Ústavy

SR povinnosti možno ukladať iba zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 4, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo c) nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2. Žalovaný má za to, že žiadna povinnosť z ktorej možno vyvodiť príslušnú zodpovednosť, ktorej sa žalobca domáha, nebola žalovanému takto stanovená.

34. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol ako nedôvodné.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený podľa § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

36. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

37. Podľa ustanovenia § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

38. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie je ďalej odôvodnené § 421 ods. 1 C.s.p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.).

39. Podľa § 420 C.s.p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

40. Podľa § 428 C.s.p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

41. Podľa § 431 ods. 1 C.s.p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

42. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C.s.p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa

konanie v danom procesnom štádiu končí.

43. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že odvolací súd sa nijako nevysporiadal s otázkou, že pri rovnakom zistenom skutkovom stave a pri právnom hodnotení vychádzajúcom z rovnakého judikátu, súd prvej inštancie žalobe vyhovel a odvolací súd žalobu zamietol. Žalobca je ďalej názoru, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s rozhodujúcimi otázkami a s jeho argumentmi ohľadom postupu žalovaného, resp. jeho pasívnej legitímácie, pričom vychádzal jednostranne iba z tvrdení žalovaného. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. Nereflektovanie na zásadné tvrdenia žalobcu, predstavuje podľa dovolateľa vážne porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

44. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

45. Dovolateľ namietol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný, nepresvedčivý a vnútorne rozporný.

46. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

47. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

48. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

49. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými

úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

50. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

51. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí prioritne zdôraznil, že exekučný príkaz bol vydaný po vyhlásení konkurzu, teda v rozpore s ustanovením § 48 ZoKR. Následne však došlo k situácii, že po vyhlásení konkurzu banka realizovala exekučný príkaz a takéto plnenie musí byť vydané späť do podstaty. Krajský súd v Bratislave uzavrel, že subjektom povinným vydať ušlé plnenie nie je banka titulom zodpovednosti za škodu ale subjekt, ktorý ušlé plnenie prijal. Tento záver sa opiera o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2007, sp. zn. 4Obo/289/2006, v zmysle ktorého ak počas konkurzu došlo na základe exekučného príkazu k odpísaniu peňažných prostriedkov z účtu úpadcu, toto plnenie treba vymáhať voči osobám, ktoré plnenie na úkor ostatných veriteľov prijali. Právnym titulom je podľa záverov odvolacieho súdu vydanie peňažných prostriedkov do podstaty podľa príslušných ustanovení ZoKR, pričom peňažné plnenie musí vydať ten, kto neoprávnené plnenie prijal.

52. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie s odkazom na konajúcim súdom ustálenú súdnu prax, podľa ktorej, ak boli finančné prostriedky úpadcu prevedené po vyhlásení konkurzu na základe exekučného príkazu, takéto plnenie je potrebné vymáhať voči osobám, ktoré plnenie prijali. V zmysle uvedeného odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že vecne pasívne legitimovaným subjektom je žalovaný a z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil.

53. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a tiež vyjadriť sa v odvolacom konaní. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

54. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

55. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., dovolací súd dáva do pozornosti, že

podľa § 421 ods. 1 C.s.p., je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

56. Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená.

57. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., neoznačí právnu otázku, ktorá ešte rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu.

58. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

59. Právnu otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p., sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnu otázku (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C.s.p., je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

60. Pokiaľ v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať dovolací súd, predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C.s.p., a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

61. Dovolací súd konštatuje, že žalobca v podanom dovolaní, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., vzhliadol nesprávnym právnym posúdením, ktoré spočíva v tom, že odvolací súd posudzoval nasledovné základné právne otázky:

1. otázku zodpovednosti banky za škodu spôsobenú nesprávnym postupom banky pri prevode peňažných prostriedkov podliehajúcich konkurzu po vyhlásení konkurzu,

2. otázka, či je banka po vyhlásení konkurzu oprávnená odpísať z bežného účtu peňažné prostriedky podliehajúce konkurzu na základe nulitného exekučného príkazu vydaného po vyhlásení konkurzu, a
 - a. otázka aké právne účinky majú rozhodnutia súdneho exekútora v exekučnom konaní na majetok dlžníka, na ktorého bol pred začatím exekúcie vyhlásený konkurz;
 - b. otázka, či je banka povinná konať na základe nulitného rozhodnutie exekútora, ktoré je ex lege bez právnych účinkov.
3. otázka, či je banka pasívne legitimovaná v konaní o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom banky na majetku podliehajúcim konkurzu (na peňažných prostriedkoch na bežnom účte).

62. Dovolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanom spore kľúčovou a podstatnou právnou otázkou pre rozhodnutie odvolacieho súdu bola v prvom rade tá, či na základe daných skutkových okolností je právnym titulom na vydanie žalovaného plnenia postup podľa príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii (§ 44, § 48), resp. či je pasívne vecne legitimovaný oprávnený, ktorý ušlé plnenie z konkurznej podstaty na základe nezákonne vedenej exekúcie prijal. Až po vyriešení tejto právne významnej otázky, by bolo možné pristúpiť okrem iného aj ku skúmaniu dovolateľom nastolených právnych otázok, ktoré sa týkajú uplatnenia nároku z titulu náhrady škody vzniknutej podľa tvrdenia žalobcu nesprávnym postupom banky.

63. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia je možné konštatovať, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie z toho dôvodu, že tento dospel na základe správne zisteného skutkového stavu k nesprávnemu právnemu záveru, kedy je potrebné právny titul vydania žalovaného peňažného plnenia posudzovať v zmysle ustanovení ZoKR, a nie z titulu náhrady škody a zodpovednosti banky. Odvolací súd zdôraznil, že ak počas konkurzu došlo na základe exekučného príkazu k odpísaniu peňažných prostriedkov z účtu úpadcu, takéto ušlé plnenie z podstaty je potrebné vymáhať voči osobám, ktoré plnenie na úkor ostatných veriteľov prijali. Takouto osobou žalovaná banka byť nemôže, čím v prejednávanom spore nie je založená jej pasívna vecná legitimácia.

64. Dovolací súd ďalej uvádza, že pokiaľ ide o prvú otázku (a aj jej následne odôvodnenie) ohľadom otázky zodpovednosti banky za škodu spôsobenú nesprávnym postupom banky pri prevode peňažných prostriedkov podliehajúcich konkurzu po vyhlásení konkurzu, je dovolací súd v zmysle ustanovenia § 442 C.s.p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistili súdy nižšej inštancie, a takto zistenému skutkovému stavu musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa. Z rozsudku odvolacieho súdu, ktorý zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane zisteného skutkového stavu) pritom nevyplýva, že by v konaní skúmal nesprávny postup banky a jej zodpovednosť za škodu spôsobenú pri prevode peňažných prostriedkov podliehajúcich konkurzu po vyhlásení konkurzu. Takáto argumentácia dovolateľa preto nemá oporu v skutkovom stave ustálenom odvolacím súdom, čo spôsobuje, že ním nastolená otázka predstavuje otázku nesúvisiacu s rozhodovaným sporom, čo má za následok neprípustnosť podaného dovolania. Z uvedeného dôvodu, sa takto žalobcom formulovanou otázkou pod číslom 1, dovolací súd nezaoberal. K ostatným dvom právnym otázkam dovolací súd dodáva, že tieto obsahovo vychádzajú z vlastného vnímania skutkových okolností prejednávaného prípadu, kedy žalobca považuje exekučný príkaz za nulitný s tým, že dovolateľom rozvinutú otázku právnych účinkov rozhodnutí súdneho exekútora v exekučnom konaní na majetok dlžníka, na ktorého bol pred začatím exekúcie vyhlásený konkurz, je možno považovať navyše za akademickú, resp. nesúvisiacu s rozhodovaným sporom, čo má za následok neprípustnosť podaného dovolania, rovnako ako v prípade prvej dovolateľom nastolenej otázky. Týmto nie je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 C.s.p., a to nastolenie takej právnej otázky, ktorá bola pre rozhodnutie sporu rozhodujúca a kľúčová. Za podstatnú právnú otázku prejednávaného sporu je potrebné považovať uplatnenie nároku z titulu vydania ušlého plnenia postupom podľa ZoKR, a teda otázku pasívnej legitimácie oprávneného, ktorý plnenie z nezákonne vedenej exekúcie prijal s tým, že právny záver odvolacieho súdu o pasívnej legitimácii žalovaného v tomto spore, dovolateľ v podanom dovolaní napokon priamo ani nespochybnil ani nevyvrátil. Pre úplnosť považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že dovolateľom namietnuté skutočnosti ohľadom povinností banky v zmysle § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka, resp. postupu banky v rozpore s príkazom majiteľa účtu (bod 21. tohto rozhodnutia), je nutné považovať za novo uvedené skutočnosti (tzv. „novoty“), ktorým však nemožno priznať účinky v zmysle § 366 C.s.p.

65. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., nemožno považovať ani argumenty žalobcu uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu. Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu a kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C.s.p., resp. § 432 ods. 2 C.s.p.

66. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu vyvodená podľa § 420 písm. f/ C.s.p., a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/, f/ C.s.p., odmietol.

67. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., s dôrazom na skutočnosť, že žalovaný nepožiadal o náhradu trov dovolacieho konania.

68. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.